

ת"פ 42801/05/11 - מדינת ישראל נגד ד. ב. י.

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 42801-05-11 מדינת ישראל נ' ב. י.
בפני כב' השופטת איטה נחמן
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
ד. ב. י.

13 פברואר 2014

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד גיל יואש

הנאשם וב"כ עו"ד יפעת כץ סנגוריה ציבורית

פסק דין

1. הנאשם הודה, במסגרת הסדר דיוני, בעובדות כתב אישום מתוקן בביצוע עבירות אימים, עבירה על סעיף 192 בחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ותקיפה, עבירה על סעיף 379 בחוק.
2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 5.12.10 ניסה הנאשם לעקוף את עמדת הבידוק באחד משערי נתב"ג, למרות אמירות חוזרות ונשנות מצד ניר כהן, מאבטח במקום, כי אין מעבר במקום. באותן נסיבות, דחף הנאשם את המתלונן באמצעות מזוודה, אמר לו "זה המקום של אבא שלך", תפס בצווארון חולצתו של המתלונן ואמר "רוצה שאני ארביץ לך".
3. בישיבת יום 16.1.14 הציגו הצדדים הסדר לפיו הנאשם יודה בעובדות כתב אישום מתוקן, הטיעון לעונש יהיה פתוח, כמו גם שאלת ההרשעה. עמדת המאשימה לעונש הינה למאסר על תנאי על כול עבירות אלימות, קנס ופיצוי למתלונן.
4. בעניינו של הנאשם הוגשו חוות דעת פסיכיאטרית מהמרכז לבריאות הנפש וחוות דעת ועדת אבחון. מחוות הדעת הפסיכיאטרית עולה כי הנאשם אינו עובד ומתקיים מקצבת ביטוח לאומי ומתגורר בגפו בדירה שכורה. מתולדות חייו עולה כי למד בבית ספר במשך 8 שנים, התגייס לצבא ושוחרר אחרי חודשיים, לדבריו "מטעמי בריאות". בשנת 2007 הכיר אישה, העתיק מגוריו לרומניה ושם נישאו השניים. לדבריו, כעבור חודש חזר בגפו ארצה לאחר שהיחסים עמה עלו על שירטון.

הנאשם אושפז בשנת 1976 פעמיים ואובחן כסובל ממצב פסיכוטי. לדבריו מעולם לא היה בטיפול מרפאתי. ההתרשמות בבדיקה היא כי הנאשם מתמצא בכל המובנים, יוצר קשר טוב עם הבודקת, ובעל חשיבה קונקרטי. עוד נראה כי הנאשם הינו בעל רצון ויוזמה ירודים, בעל אינטליגנציה בטווח הנמוך גבולי וקיימת פגיעה בשיפוט חברתי. עורכת חוות הדעת התרשמה כי על רקע של לקות אורגנית וחסך סביבתי- קיימים אינטליגנציה גבולית קושי להתבטא ואנאלפביתיות.

הנאשם אובחן כבעל הפרעת אישיות בלתי מסווגת ואינטליגנציה גבולית. עוד נקבע כי הנאשם מבין את ההליכים השיפוטיים בהם נתון.

מחוות דעת ועדת האבחון עולה כי הנאשם המנהל אורח חיים עצמאי ובמידת הצורך נעזר בשכנים או מכרים. הנאשם עצמאי דואג לניקיון ביתו. מכין לעצמו ארוחות קלות, מפעיל מכשירי חשמל ביתיים ומשתמש בתחבורה ציבורית. הנאשם אף סיפר כי הוא עובד בשיפוצים כ- 4 ימים בשבוע. הנאשם השיב לשאלות חברי הועדה באופן נגיביסטי ונמנע, כאשר נראה היה כי בחר להשיב באופן מגמתי על מנת להציג את יכולותיו כנמוכות. ההנמכה הקוגניטיבית של הנאשם יוחסה לקשיים אורגניים, גדילה בסביבה דלה וקשיים רגשיים ואישיותיים. במהלך הועדה הנאשם נמצא כבעל יכולת שפתית התואמת את הרקע הסביבתי והחינוכי ויכולת להבין הומור. הנאשם גילה יכולת הבחנה והביע דעה ברורה ביחס לרצונו לקבלת הטבות כספיות שיאפשרו לו להתגורר באופן עצמאי. תגובותיו של הנאשם והבנתו נעו בין הבנה תקינה בנושאים שאינם קשורים אליו וחוסר הבנה לנשאל בפרטים הקשורים למשפטו. כך לדוגמה ידע לומר שהיה עו"ד שטיפל בנושאי ירושה של משפחתו אך לא ידע להסביר בשום רמה במה תעזור לו באת כוחו בהליך זה.

מכל האמור, ועדת האבחון קבעה כי הנאשם אינו מפגר בשכלו.

טענות הצדדים:

5. מפאת העובדה שב"כ הנאשם שטחה, בהסכמה, טענותיה קודם לטיעוני המאשימה מצאתי מקום להביאם בסדר הצגתם בפני.

ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם הינו מפגר ואינו כשיר לעמוד לדין מכוח סעיף 19ב בחוק הסעד (טיפול במפגרים), תשכ"ט-1969 (להלן: "חוק הסעד") או לחילופין במידה וייקבע כי הנאשם כשיר לעמוד לדין יש לשולחו לוועדת אבחון כדי לקבוע דרכי טיפול בו במקום ענישתו מכוח סעיף 19ג בחוק הסעד.

לטענתה של ב"כ הנאשם, הגם שנקבע על ידי ועדת האבחון כי הנאשם אינו בבחינת מפגר, נקבע בפסיקה כי מסקנות ועדת האבחון הינו נתון אחד מני ראיות שמוצגות בפני בית המשפט, כאשר בסופו של יום ההחלטה האם נאשם פלוני הינו מפגר מסורה לבית המשפט. כדי לתמוך ולבסס טענה כי הנאשם מפגר הגישה ב"כ הנאשם מסמכים מאת הביטוח הלאומי, לפיהם הנאשם לוקה בשכלו ברמה קלה. כמו כן הפנתה ב"כ הנאשם לחוות דעת הפסיכיאטרית שקבעה כי הנאשם בעל לקות אורגנית ואינטליגנציה גבולית. עוד הפנתה ב"כ הנאשם לאבחון שנעשה לצורך וועדת האבחון אשר מלמד כי בעת שהנאשם המתין לבדיקה פנה למזכירת המשרד וסיפר

לה על רצונו להשתתף בתוכנית הטלוויזיה כוכב נולד וביקש אותה להתלוות אליו לאודישנים, וכי הנאשם טעה בתשובה לעניין גילו וטען כי הוא בן 64 במקום גיל 66, הנאשם התקשה לקרוא שעון, לא ידע להגיד את מספר הטלפון שלו, אמר כי אינו יודע כיצד להתגרש ולא ידע לומר את שם היבשת שבה ממוקמת ישראל. עוד טענה כי הנאשם נשר מהלימודים בכתה ח', בבדיקה אובחן כבעל תהליך חשיבה איטי ונהג לשאול שאלות לאחר כל שאלה שנשאל כדי להרוויח זמן. לטענתה, דרכו של הנאשם להתמודד עם השאלות שלא הבין היא להתעצבן.

עוד טענה, כי נקבע באבחון כי הנאשם מתפקד ברמה גבולית וזקוק לתמיכה בכמעט כל תחומי החיים. ב"כ הנאשם טענה כי בניגוד למחלות נפש למיניהן, פיגור שכלי הינו מצב סטטי מולד שאינו משתנה. מכאן שעל פי המסמכים מהביטוח הלאומי ומהתוכן האבחון שנערך לצורך ועדת האבחון עולה כי הנאשם עונה על הקריטריונים להגדרת מפגר בחוק הסעד וכי יש להעניק למסקנות וועדת האבחון משקל ראייתי נמוך.

לעניין העבירה, טענה כי מדובר ברמת חומרה ברף הנמוך, כאשר כתב האישום תוקן, בין השאר, עקב קשיים ראייתיים. לעניין עברו הפלילי של הנאשם טענה, כי תאריך הרשעתו האחרונה התיישן בשנת 2008 ועל כן אין לייחס לו כל משקל.

על כן, עתרה ב"כ הנאשם לקבוע כי הנאשם הינו מפגר שאינו כשיר לעמוד לדין או לחילופין לקבוע כי הנאשם מפגר ולהפנותו לוועדת אבחון שתבחן את דרכי הטיפול הראויות בעניינו של הנאשם.

6. ב"כ המאשימה טען בטיעונו לעונש כי הנאשם, יליד 1947, בעל 14 הרשעות קודמות, כאשר, בין היתר, הושתו עליו עונשי מאסר על תנאי, כך שבוודאי ניתן לומר כי הנאשם מבין את מהותו של עונש המאסר על תנאי. עוד טען, כי מחוות דעת ועדת האבחון ניתן להתרשם כי הנאשם בחר להשיב לשאלות באופן מגמתי על מנת להציג את יכולותיו כנמוכות, כאשר בסוגיות מסוימות גילה יכולת הבחנה והביע דעה ברורה ברצונו לקבל סיוע כספי למגורים. הנאשם התנהג באופן נגטיביסטי ונמנע וועדת האבחון קבעה מפורשות כי הנאשם אינו מפגר בשכלו. ב"כ המאשימה טען כי לא ניתן לייחס כל משקל ראייתי למסמכים מביטוח לאומי שאותם הגישה ב"כ הנאשם. לטענתו, הקביעות של הביטוח לאומי נעשו על סמך אבחונים של מאן דהוא כאשר האבחונים אינם בנמצא.

על כן, עתר ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם ולהשית עליו עונש צופה פני עתיד.

7. הנאשם ניצל זכותו למילה האחרונה, ביקש להמשיך בטיפול ואמר כי אינו משתמש בתרופות או במשקאות חריפים.

דין והכרעה:

8. השאלה שניצבת להכרעה בעניין שבפני הינה האם בסמכותו של בית המשפט לקבוע, בניגוד לקביעת וועדת אבחון, כי הנאשם מפגר בשכלו. במידה והתשובה לשאלה זו הינה חיובית נשאלת השאלה האם הנאשם שבפניי הינו מפגר בשכלו, ובמידה ואכן כך האם הוא כשיר לעמוד לדין או האם ראוי, בנסיבות

המקרה, להפנותו לוועדת אבחון שתבחן דרכי טיפול כתחליף לענישה "רגילה".

א. סמכות בית המשפט לקבוע כי נאשם הינו מפגר:

חוק הסעד הינו חוק אשר מסדיר את היחס ודרכי הטיפול במפגרים בהליכים משפטיים שונים.

בסעיף ההגדרות שבחוק מפגר הוגדר כ"אדם שמחמת חוסר התפתחות או התפתחות לקויה של כשרו השכלי מוגבלת יכולתו להתנהגות מסתגלת והוא נזקק לטיפול". ההגדרה לפיגור זכתה לביאור על ידי בית המשפט בע"פ 7924/07 פלוני נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו, 5.5.08) (להלן: "פרשת פלוני"), באומרו:

"פיגור שכלי הינו מצב אנושי מורכב, המתאר נכות התפתחותית מסוימת ואשר עלול להיגרם כתוצאה מגורמים שונים כגון גורמים גנטיים, גורמים חינוכיים, גורמים חברתיים ועוד. המפגר הינו אדם בעל כושר אינטלקטואלי נמוך במידה ניכרת לעומת הממוצע המקובל, ובעל יכולת נמוכה להתנהגות מסתגלת, כאשר כושר אינטלקטואלי זה נמדד לפי מבחנים הקובעים את מנת המשכל (I.Q.). בעוד שמנת משכל של 100 מייצגת את הממוצע, מנת משכל של 70 ומטה מעידה על פיגור שכלי [יעקב בזק משפט ופסיכיאטריה - אחריותו המשפטית של הלקוי בנפשו 191 (2006) (להלן - בזק)]."

הסמכות הבלעדית **לאבחון** נאשם כמפגר בשכלו נתונה בידי וועדת האבחון המוקמת מכוח בסעיף 5 בחוק הסעד (ראה לעניין זה פרשת פלוני בעמ' 18). אכן, כטענת ב"כ הנאשם, חוות דעת מאת וועדת אבחון הינה ראייה מיני ראיות העומדות בפני בית המשפט בבוחנו את האם נאשם פלוני סובל מפיגור או לאו ויכול שבית המשפט יגיע למסקנה הפוכה מזו של וועדת האבחון. מסקנה זו עולה מלשון החוק וכן מקביעות בית המשפט בסוגיה (ראה לעניין זה פרשת פלוני בעמ' 20; רע"פ 5806/11 **סריה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.11.11); ת"פ (שלום בית שאן) 1270/02 **מדינת ישראל נ' סייג**, תק-של 2003 (4) 23854) עם זאת, והדבר עוגן בפסיקת בית המשפט העליון, למסקנות וועדת האבחון משקל ראייתי רב, ולא בנקל יסטה בית המשפט מהאמור בחוות דעת וועדת האבחון. ויפים לעניין זה הדברים שנקבעו בפרשת **פלוני**, בזו הלשון:

"לאור הרכבה המיוחד של וועדת האבחון, המורכבת מצוות רב תחומי של מומחים, ואי תלותה, מן הראוי להעניק לחוות הדעת של וועדת האבחון בעניין זה משקל רב, בפרט בהשוואה לחוות דעתם של מומחים מטעם בעלי הדין."

ב. האם הנאשם שבפניו הינו מפגר בשכלו:

עמוד 4

מההתרשמות וועדת האבחון עולה כי לא זו בלבד שהנאשם אינו בבחינת מפגר בשכלו, אלא הינו אדם מניפולטיבי המתנהל בצורה נגטיבסטית ונמנעת, העושה כלל יכולתו כדי להציג עצמו כמפגר. מקריאה מעמיקה של חוות הדעת נראה כי התרשמות וועדת האבחון לא נעשתה בשרירות לב, אלא לאחר בחינת התנהגות הנאשם עצמו. הנאשם עזב את ספסל הלימודים בכיתה ח' לטובת עזרה בפרנסת המשפחה, הנאשם מתפקד בצורה עצמאית, שומר על ניקיון דירתו, מבשל לעצמו ארוחות קלות ומתפעל מכשירי חשמל, הנאשם טען תחילה כי עובד בשיפוצים כ- 4 ימים שבועיים, הנאשם גילה יכולת להבין הומור והביע דעתו לגבי עזרה בשכ"ד מאת הביטוח הלאומי. מחד גיסא, הנאשם הביע הבנה לנושאים אשר לא קשורים אליו, כך למשל ידע להגיד כי עו"ד טיפל בענייני הירושה שלו ואילו מאידך גיסא, הנאשם לא ידע לומר, בצורה הבסיסית ביותר, מהו תפקידה של באת כוחו בהליך הפלילי שמתנהל נגדו. כל הנתונים הללו הובילו את וועדת האבחון למסקנה כי הנאשם אינו מפגר בשכלו.

הראייה אותה הציגה ב"כ הנאשם כדי לסתור את מסקנות וועדת האבחון הינה מסמכים מאת הביטוח הלאומי משנת 2003 שכותרתם "איבחון רפואי" לפיהם הנאשם הינו בעל פיגור קל (40%). אבחונים הללו נעדרים חוות דעת מלאה מגורם מטפל ו/או מוסמך הסוקר את הליך האבחון ומהלכו, או על בסיס אלו נתונים נקבע רמת הפיגור ממנו סובל הנאשם. במילים אחרות הקביעה כי הנאשם הינו מפגר נכתבה בשורה אחת ללא תיאור או הסבר. על כן, משקלם הראייתי של האבחונים הללו קל כנוצה, והייתי נוטה לומר כי משקלם אפסי.

העובדה כי באבחון במכון מור הנאשם פנה למזכירת המקום וסיפר לה על כוונתו להשתתף בתוכנית כוכב נולד, התבלבל לעניין גילו, לא ידע למסור את מספר הטלפון שלו, התקשה לקרוא שעון אנלוגי, סיפר כי אינו יודע כיצד מתגרשים ולא ידע את היבשת בה נמצאת ישראל, אינה מעידה כהוא זה על פיגור שכלי ממנו סובל הנאשם. מקריאת האבחון בכללותו והשוואתו למסקנות וועדת האבחון והתנהגות הנאשם באולם בית המשפט נראה כי אכן, מדובר בניסיון הנאשם להציג את יכולותיו כנמוכות. חיזוק לכך ניתן למצוא בכך שהנאשם היה בעל יכולת ומסוגלות להעתיק מגריו לרומניה ולהתחתן שם, העובדה כי הנאשם מתנייד באוטובוסים באופן עצמאי, העובדה כי ח"י בגפו ודואג לצרכיו, העובדה כי בעת האבחון התנהג בחשדנות ונראה לחוץ וענה לשאלות שהופנו אליו תוך בחינת ההשלכות של תשובותיו, העובדה כי ערך בעבר בדיקה במשרד הפנים לגבי הפעולות שעליו לבצע כדי להתגרש, העובדה כי הנאשם עובד, הגם בצורה לא סדירה כטענתו המאוחרת, בשיפוצים. כמו כן, ניתן לראות בוודאות כי הנאשם הבין את מהות מעשיו והעבירות שביצע ואת הפסול שבהם.

זאת ועוד, באולם בית המשפט הנאשם פנה תחילה, לבית המשפט בבקשה להפנייתו לטיפול במקום ענישתו, והתרשמתי שלאורך הדיון הבין היטב את בעלי התפקידים באולם ואת פועלם. עם זאת בסיום הדיון בעניינו בחר הנאשם להצדיע לעבר בית המשפט, כאשר שוכנעתי כי עשה כן כדי לתמוך בטיעוני באת כוחו בדבר היותו מפגר.

כמו כן, מחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בעניינו עולה כי הנאשם מתמצא בכל המובנים, יוצר קשר טוב עם הבודקת, אפקט-תואם, חשיבה קונקרטיית ומבין את ההליכים המשפטיים נגדו. נקודה נוספת

שיש לזכור היא כי בחוות דעת זו ובחוות דעת במכון מור נקבע שהנאשם הינו בעל אינטליגנציה גבולית שסב סביב לקות אורגנית, חסך סביבתי ואנאלפביתיות.

עינתי בפסיקה אותה הגישה ב"כ הנאשם ולא מצאתי מקום לגזור גזירה שווה, הואיל ומדובר במקרים שונים ובהחלטות שהתאימו למקרים שם.

משכך, ולאחר ששקלתי את כל הנסיבות הצריכות לעניין, טענות הצדדים, האמור בחוות דעת וועדת האבחון, האמור בחוות הדעת הפסיכיאטרית, האמור בסיכום האבחון מאת מכון מור, שוכנתי כי הנאשם אינו בבחינת מפגר בשכלו לעניין חוק הסעד.

כשירותו של הנאשם לעמוד לדין:

ג.

משקבעתי כי לא הוכח בפני כי הנאשם הינו מפגר בשכלו כהגדרת חוק הסעד מתייחר הדין בשאלה האם הנאשם כשיר לעמוד לדין או האם הנאשם לא אחראי למעשיו עקב מוגבלותו. עם זאת, מעבר לצורך ולמען השלמת התמונה, מצאתי מקום לדון בטענות ב"כ הנאשם לעניין זה.

סעיף 19ב בחוק הסעד שכותרתו "טיפול בנאשם לוקה בשכלו או שאינו בר עונשין", קובע כך:

"הועמד אדם לדין פלילי ובית המשפט מצא, אם על פי ראיות שהובאו לפניו מטעם אחד מבעלי הדין ואם על פי ראיות שהובאו לפניו ביזמתו שלו, אחת מאלה:

(1) שהנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין מחמת ליקוי בכשרו השכלי;

(2) שהנאשם עשה את מעשה העבירה שהואשם בו, אך מחמת ליקוי בכשרו השכלי בשעת מעשה אין הוא בר עונשין, יצווה בית המשפט שהנאשם יובא לפני ועדת האבחון כדי שתחליט על דרכי הטיפול בו, ויחולו הוראות חוק זה בשינויים המחוייבים."

בפרשה בעניין פלוני נקבע כי לעניין שאלת הכשירות לעמוד לדין, יש לפעול וליישם את המבחנים שנקבעו בפסיקה לעניין כשירותם לעמוד לדין של הלוקים בנפשם (פרשת פלוני בעמ' 26-27). כמו כן, באותה פרשה נקבע כי כדי שמפגר ייחשב כמי שמפאת פגם בכשרו השכלי אינו אחראי למעשיו עליו לבוא בגדר הגנת אי השפיות שמעוגנת בסעיף 34ח בחוק (פרשת פלוני בעמ' 31-32). לעניין סעיף זה, ההגנה אינה יוצאת ידי חובתה בהוכחה כי הנאשם הינו בבחינת מפגר. ב"כ הנאשם טענה ועתרה לעניין זה בצורה לקונית, ושאינה מספקת, שכן לא נשמעה באולמי מילה וחצי מילה בנוגע למבחני כשירותו ו/או האחריות הפלילית של הנאשם. למעלה מן הצורך אציין כי מחוות הדעת שהוגשו, אין ספק כי הנאשם אינו חוסה תחת אי אילו מההגנות הנ"ל.

ד. פניית הנאשם לוועדת האבחון לצורך בחינת דרכי טיפול כתחליף ענישה:

בגדר סעיף 19ג בחוק יכול שיכנסו נאשמים שאינם בדבר מפגרים החוסים תחת סעיף 19ב, אך בכל זאת, ראוי בעניינם משיקולים שונים להפנותם לטיפול כתחליף לענישה האופיינית להליך הפלילי (ראה לעניין זה רע"פ 5806/11 סריה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.11.11)). סעיף 19ג בחוק הסעד שכותרתו "טיפול בלוקה בשכלו שהורשע", קובע כך:

"הורשע אדם ובית המשפט מצא שיש ליקוי בכשרו השכלי, רשאי הוא, במקום לגזור את דינו, לצוות שיובא לפני ועדת האבחון כדי שתחליט על דרכי הטיפול בו; החליט בית משפט כאמור, יחולו הוראות חוק זה בשינויים המחויבים."

מפאת העובדה כי הנאשם אינו מפגר בשכלו, מניפולטיבי, מבין את מטרת ההליך הפלילי ואינו קרוב לגבול הפיגור ולאור האמור בחוות דעת וועדת האבחון, לא ראיתי לנכון להפנות את הנאשם לוועדת האבחון לצורך בחינת טיפול מחליף ענישה. בנוסף, גם ועדת האבחון בפניה התייצב הנאשם בשל הפנייתו בהליך הפלילי, לא המליצה על דרכי טיפול, אף שכתב האישום והפרוטוקולים הופנו אליהם.

9. על כן, סבורני כי הנאשם כשיר לעמוד לדין, בעל אחריות פלילית ואין להפנותו בשנית לוועדת האבחון ויש ולהשית עליו עונשים אשר יהיה בהם להרתיעו מלחזור ולבצע את העבירות שביצע. על כן, הנני מרשיעה את הנאשם על פי הודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן: איומים, עבירה על סעיף 192 בחוק ותקיפה, עבירה על סעיף 379 בחוק.

לעניין ענישת הנאשם:

10. כאשר בית המשפט גוזר את דינו של נאשם, שלא במסגרת הסדר כלשהו, עליו לפעול במסגרת תיקון 113 בחוק העונשין, באשר לעקרונות ולשיקולים המנחים בענישה ובטכניקה ובמתווה המפורטים בתיקון.

שונים הם פני הדברים באותן מקרים בהם גזירת הדין נעשית במסגרת הסדר טיעון לעניין העונש, בין אם מדובר בהסדר סגור, הסדר טווח או רף עליון. במקרים אלה חובה על בית המשפט הגוזר את הדין, גם על פי פסיקת בית המשפט העליון, ליתן משקל משמעותי למספר שיקולים ואינטרסים שאינם בהכרח חלק מאותם עקרונות המפורטים בתיקון 113, כגון: האינטרס בעידוד הסדרי טיעון, מכלול השיקולים שעמדו ביסוד ההסדר ואינטרס הציפייה של הנאשם כי ההסדר יכובד. ראה בעניין זה רע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577 (2002) בעמ' 607-608. כך גם קבעו בתי המשפט לאחר חקיקת תיקון 113: ת.פ (מחוזי י-ם) 27505-06-12 (2002) **מדינת ישראל נ' אבו חართיה** (פורסם בנבו, 27.12.2012) ות.פ (מחוזי ב"ש) 5093-02-10 **מדינת ישראל נ' גיאמי** (פורסם בנבו, 18.2.2012).

יש לזכור כי ברקע האינטרס בכיבוד הסדרי טיעון עומדת הנחת העבודה כי התביעה, כמי שמופקדת על אינטרס הציבור, פועלת בתום לב ומשיקולים ענייניים והסדרי הטיעון אותם מגבשת מתיישבים עם העקרונות והשיקולים המנחים בענישה שנקבעו במסגרת תיקון 113.

במקרה זה, סבורה אני כי יש לראות ברף הענישה העליון אותו הציגה המאשימה כרף הענישה הראוי בהתאם לעקרונות המנחים בתיקון 113 ויש לגזור את העונש לפיו.

11. לאור האמור גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים והנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירות אלימות כנגד הגוף ואיזמים.

ב. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 5,000 ₪ להימנע מביצוע עבירות אלימות כנגד הגוף לרבות איזמים למשך שנתיים. לא תחתם ההתחייבות יאסר למשך 5 ימים.

זכות ערעור 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ג אדר תשע"ד, 13/02/2014 במעמד הנוכחים.

איטה נחמן, שופטת